

TWEE tot drie maanden lang doorkruisen Pierre en Suzanna elk jaar Frankrijk, Duitsland en Zwitserland, op zoek naar kloosters en religieuze gemeenschappen waar ze te gast mogen zijn. Elke dag naar een andere plek, soms luttele kilometers verderop. „De adressen plukken we uit kloostergidsen. Zo is het trouwens ook allemaal begonnen. In Tamier hadden we een gids met adressen van cisterciënzerkloosters in Frankrijk op de kop getikt en we besloten een tocht langs verschillende abdijen te maken. Een prima idee, zo bleek.”

Voor gewezen scoutsleider Pierre is een route uitspieden een koud kunstje. Alle plekken die ze willen aandoen worden op de kaart in het geel opgelicht. Een bonte wegenatlas, die van Pierre en Suzanna! „Europa telt ongeloflijk veel kloostertjes en abdijen, en geregeld treffen we er Vlamingen aan. Die paters of zusters zijn telkens in hun nopjes dat ze nog eens met andere Vlamingen kunnen praten. De abt van de norbertijnerabdij in Frigolet in Frankrijk bijvoorbeeld. Maar alle religieuzen maken graag tijd voor een babbel. Het doet hen deugd dat iemand belangstelling heeft voor hun leven”, weet Pierre.

Hij en zijn vrouw zijn geboeid door verhalen van mensen. Maar ze smaken even graag de vaak ongerepte omgeving van de kloosters. Sommige abdijen liggen verscholen, ver weg van de toeristische centra. „Met de motorhome kunnen we niet alle plekken even vlot bereiken. Vooral in de bergen is het vaak een heel avontuur. En vaak ontbreken gewijzers. Maar als je zoekt, ontdek je pareltjes.”

Straks wordt de zwerfwagen in Lochristi weer van stal gehaald, en dan gaat het richting Franse Pyreneeën. © Kristof Ghyselinck

Eenzaam, maar nooit alleen

Charlotte Vandenberghe

Sommigen brengen hun vakanties altijd op dezelfde plek door. Dat is niets voor Pierre Woedstad en Suzanna De Jonghe uit Gent. „Wij ontdekken graag elke dag iets anders en genieten van ontmoetingen met mensen die bewust kiezen voor het religieuze leven. We vermijden drukke bedevaartsoorden. Hoe onbekender de gemeenschappen, des te beter is de ontvangst.” Deze pelgrims hebben enkel een parkeerplaats voor hun motorhome nodig en zijn daardoor even uniek als modern.

Zegelboek

Pierre toont de honderden prentkaarten die hij en Suzanna kochten in de verschillende abdijen. Ik herken een orthodoxe kerk. „Het klooster van Cantauque,” zegt Pierre enthousiast, „in de buurt van Toulouse. Daar leerden we pater Samuel kennen, ook een Belg. Hij zegende onze motorhome.” De orthodoxe kloosters zijn de mooiste, weet Suzanna. „Je treft er prachtige kunstschaten aan.”

In hun woonkamer in Gent prijkt een handgeschilderde icoon, een kostbaar aandenken aan het klooster van Cantauque. De spiritualiteit van de orthodoxe christenen spreekt het echtpaar zeer aan, al vinden ze een orthodoxe dienst toch wat lang. „We proberen mee te bidden met de gemeenschap, soms eten we ook mee. Maar er om vragen doen we nooit. Behalve een plekje hebben we eigenlijk niets nodig.” En dat maakt volgens Pierre een groot verschil. „Kloosters krijgen vaak mensen over de vloer op zoek naar een gratis bed en een goedkope maaltijd. Wij vragen hoogstens wat water, maar verder willen we niet tot last zijn.”

De avonden brengen Pierre en Suzanna door in hun motorhome, lezend en genietend van klassieke muziek. Hoef het echt niet meer te zijn? Suzanna glimlacht: „Vroeger met de kinderen op

vakantie konden we dat niet. Nu zoeken we de stilte op en genieten daar met volle teugen van.”

In elk klooster blijft, bij wijze van dankjewel, een foto met adresgegevens achter. Gevolg: maanden later vallen nieuwjaarswensen en nieuwe publicaties uit de kloosters in Frankrijk, Duitsland en Zwitserland in Gent in de bus. Af en toe ontmoeten Suzanna en Pierre ook andere pelgrims. Zoals het stel dat te voet naar Jeruzalem pelgrimeerde. Het tweetal reed een eindje mee en adressen werden uitgewisseld. Pierre toont de foto's van het laatste bezoek bij deze Fransen. „In Jeruzalem raakten ze niet,” zegt Pierre, „maar ze zijn het nog steeds van plan. Op een dag vertrekken ze opnieuw.”

Pelgrimstochten te voet zitten er voor Pierre en Suzanna niet meer in. „Maar zolang we gezond blijven, blijven we pelgrimeren

met onze motorhome. Nog zoveel plaatsen moeten we bekijken!” De lijst van kloosters waar ze al een kijkje namen, is indrukwekkend. Hun zegelboek telt honderden stempels. In een aantal streken is hun groene motorhome al een bekende verschijning. „De kloosterlingen hebben zo hun eigen interne communicatienetwerk en dat blijkt doeltreffend en snel. Soms is men al op de hoogte van onze komst zonder dat wij verwittigden”, lacht Pierre.

Geen plek om de motorhome te stallen? Het komt wel eens voor, maar dan wordt meestal een alternatief bedacht. Zo sliep het echtpaar al eens een nachtje naast de koeienstal. Ze herinneren zich slechts één plaats waar ze echt niet welkom waren. „Ons zegelboek is de ijsbreker die veel deuren opent. Het toont dat we niet zomaar toeristen zijn en het is een aanzet tot gesprek. Ze kennen

altijd wel ergens een broeder of zuster die we veel groeten moeten overbrengen als we nog eens langs zouden gaan.”

Voor Pierre en Suzanna maakt het niet uit wie hen ontvangt. Thuis zijn ze nauw verbonden met de karmelieten, maar op hun tochten bezoeken ze norbertijnen, cisterciënzers, benedictijnen en nog vele andere ordes. Ook nieuwe religieuze bewegingen en lekenordes krijgen de groene motorhome over de vloer. Pierre toont trots de stempels van gemeenschappen als Pain de Vie, Les Frères et les Soeurs du Campagne, Chemin Neuf.

Binnenkort rijden de echtelieden weer uit voor een tweetal maanden. Naar de Franse Pyreneeën. „In de toekomst willen we ook eens toeren langs abdijen in Engeland”, zegt Suzanna glunderend. Worden ze deze gemotoriseerde pelgrimstochten dan niet

beu na vier jaar? Pierre schudt het hoofd. „Voor ons is het de mooiste vorm van reizen die we kennen. We vinden er ruimte en stilte zonder ons alleen te voelen. Dat gevoel willen we voor niets ter wereld ruilen.”

Advertentie

GOEDKOOPST in zijn meest inzicht

abrikozenflappen
Everyday
4 stuks 200 g

€0,72

colony